

SAKHUMZI

Children's Care Centre, Sydafrika

www.sakhumzifriends.org

Amelias Vänner plusgiro 4146312-6 / bankgiro 356-1529

Nyhetsbrev 16 jan 2017

Kära Ameliavänner!

Vi är mycket ledsna att behöva berätta den sorgliga nyheten att Amelia lämnat oss. Det var oväntat och med största säkerhet var det hennes stora hjärta som gav upp. Hon har sedan i höstas varit tröttare och inte orkat röra sig så mycket men trots det och värken i kroppen har hon kunnat delta i arbetet på samma sätt som tidigare, huvudet och humöret var det inget fel på.

Anathi, som kom till Amelia när hon var 7 månader, berättar att Amelia vid två-tiden på natten känt av smärtor i bröstet men då hon inte ville störa så tidigt väntade hon till klockan fem innan hon ringde Anathi. Amelia sa: I am dying och jag vill att barnen skall få se mig i livet en sista gång. Så när de vaknade fick de ta farväl av sin Mama och sedan höll Anathi hennes hand tills slutet kom 9.20. Det behöver inte sägas att alla är förtvivlade. Amelia blev 73 år.

Hur det kommer att påverka Sakhumzi och Amelias vänner vet vi i nuläget inte men vi var glada över att Ameliavänner Ewa och Jan var på plats när det hände och kunde åka ut och ta farväl samt hjälpa Anathi 29 år, som ju sedan länge skött det dagliga arbetet, med inköp till deras begravningslunch samt överlämna kontanter från Amelias vänner för begravningskläder till barnen. Amelias egen familj har stått för begravningen som var i lördags.

Ewa och Jan var där och här kommer ett utdrag av deras fina berättelse.

På Ekukhanyeni hade rests ett stort tält/solskydd, massor av stolar var uppställda, fonden var dekorerad med tygstycken, ett podium med fem personer, en kvinna och fyra män, som vi uppfattade som någon slags präster. Hela ceremonin var på Xhosa. Så det var inte mycket vi förstod. Kistan stod där, en mycket vacker kista med ett täcke över och vacker kistdekoration. Vi hade med oss vita rosor som vi fick lägga på kistan. Huvudprästen, en ganska ung man, sade några ord på engelska och vi uppfattade det som att han var ett barnhemsbarn. Han hade kört i 14

timmar för att kunna var med vid begravningen. Det hade inte gått att få någon flygbiljett eller bussbiljett. Ceremonin var mycket dramatisk som tungomålstalande. Det var också väldigt mycket sång, musik och dans från en stor kör på cirka 40-50 flickor och damer. Barnen från Sakhumzi var fint klädda i vita blusar och svarta kjolar. Alla barnen tände ljus framme vid kistan och sjöng en egen sång. Efter ceremonin som varade i cirka två timmar åkte vi alla, cirka 200 personer, inklusive Amelias egna barn samt övriga släktingar, till kyrkogården.

Vi blev hela tiden synnerligen väl omhändertagna och behandlade som riktiga VIP personer. Kistan sänktes ned till mer sång och musik. Det var mycket vackert. Gravstenen fanns på plats och graveringen var gjord. Efteråt åkte vi tillbaka till Ekukhanyeni för lunch. Allt var mycket välordnat och vi fick god buffélunch i skolsalarna. Bifogar bild samt videoklipp

Vi är såklart alla ledsna och bestörta över vad som hänt, själv har jag mist en vän, men vi är glada över att Amelias sista jul blev, med hennes egna ord. Den bästa vi upplevt!

Här kommer familjen Grells upplevelse av sitt besök:

Den 23/12 åkte vi till barnhemmet Sakhumzi för att fira jul med dem. På deras önskelista stod: Burger King och utflykt "vart som helst". De lämnar aldrig/sällan barnhemmet mer än för att gå till skolan och de vill enligt Amelia komma utanför kåkstaden och ha en upplevelse att minnas och berätta om när skolan startar igen precis som alla de andra barnen från "vanliga" familjer.

Vi åkte till Burger King och käkade med 14 barnhemsbarn, besökte klädaffärer låääääänge och där fick alla köpa EGNA kläder som de inte ska behöva dela med de andra. De gick andäktigt runt och klämde, kände, valde och lämnade klädaffären högtidligt med en varsin EGEN påse. Efter det blev det glass i stora lass medan jag och Anathi storhandlade mat som skulle räcka över både jul och nyår. Väl tillbaks på barnhemmet med alla uppspelta och stissiga barn kom tomten och delade ut en varsin julklapp till alla förväntansfulla barn. Succén var ett faktum. Bifogat bilder samt you tube klipp Julfirande på Sakhumzi 23/12 2016

Dagen var MER än lyckad. Den var helt magisk! Enligt Liza "den bästa någonsin". Jag är så lycklig att vi alla tillsammans kunde ge dem ett underbart minne för livet och en fin jul. Jag önskar ni kunde se deras förväntansfulla och tacksamma ansikten och känna den enorma glädjen i att få det lilla som vi gav dem. Förutom att ge dem mat, glass, kläder, leksaker, godis och upplevelsen ger vi dem också hopp och tro på goda gärningar i den mycket tuffa miljö som omger dem dagligen och enligt Amelia är det det viktigaste våra insatser bidrar med. Hon hälsar:

"Thanks for giving them FAITH, HOPE and LOVE. Jag tror vi var många

som somnade med ett lyckligt leende på läpparna den kvällen. När jag lämnade Amelia gav jag henne en stor hög sedlar att använda till att ta barnen till bio eller nöjespark samt för inköp av skoluniformer.

Det är en tröst i bedrövelsen att vi Ameliavänner kunde bidra till att Amelias sista tid i livet blev så glädjerik. Denna kvinna som inte lämnade någon oberörd.

Karin och Roland: 2/12 Amelia var en underbar kvinna som utstrålade visdom, lugn, trygghet och hade glimten i ögat.

Carina och Rino: Vi kommer aldrig att glömma glöden i hennes röst när vi satt och pratade i över en timma den 30/12. Vilken fantastisk kvinna hon var- enastående!

Lisette och Mikael:

Ett oförglömligt första möte

I december 2006 reste vi undertecknade med elever i åk 3 från SP Tvär på Hulebäcksgymnasiet till Sydafrika för volontärarbete och fältstudier. Med på resan var också Robert Säll som hade kommit i kontakt med Sakhumzi genom Rotary, Landvetter-Råda. Vi och några elever åkte tillsammans ut till Sakhumzi i Mfuleni. Vi var fyllda av nyfikenhet och det var med spänd förväntan vi steg ur minibussen, detta var vårt första besök på ett barnhem i Sydafrika.

Sakhumzi visade sig ligga i ett område dominerat av plåtskjulsbebyggelse. Fattigdomen var påtaglig i den slitna miljön. Vi förstod snabbt att arbetslösheten var hög och livsvillkoren tuffa. Bakom en metallgrind i ett garage av betong hälsade Amelia oss varmt välkomna. Handslaget var fast och vi insåg genast att vi mött en karismatisk och handlingskraftig kvinna med ett oerhört stort hjärta för barn som blivit övergivna av sina föräldrar. Föräldrar som pga fattigdom, missbruk, sin unga ålder eller svåra sjukdomar såsom aids förlorat möjligheterna att kunna försörja sitt barn. Föräldrar vars enda desperata utväg varit att överge sitt barn med en förhoppning om att någon annan skulle kunna ge barnet en ljus framtid.

Strax lämnade vi garaget då Amelia ville visa oss runt på Sakhumzi. Vi fick se hur man lagade mat, tvättstugan och strykrummet, toaletter med tvättställ, sovrum och garderober. Slående var att vi var på besök i ett hus som verkligen var inrett som ett hem om än för en verkligt stor familj.

Det mest minnesvärda med besöket på Sakhumzi var så klart mötet med

Amelia men även med alla barnen. Det var fantastiskt att få möta barn som trots de knapra förhållandena var friska, klädda i rena och fina kläder och på glatt humör. Sakhumzi var verkligen ett hem för barn och definitivt inte en institution. Kärleken till barnen och den omsorg som de vuxna visade barnen var påtaglig och vi blev djupt imponerade. Känslan av att barnen fick vara just barn infann sig snabbt då de efter en stund tappade intresset för oss och återgick till sin lek.

Samtidigt som vi fann stor glädje i och imponerades av vad Amelia hade åstadkommit med mycket små medel kunde vi konstatera att behoven var stora. Utsattheten var starkt närvarande och vi förstod direkt, så fort vi satt vår fot på Sakhumzi, att vi var märkta för livet. Märkta på så vis att en gnista att förändra börjat glöda i våra hjärtan. Barnen vi mötte fick definitivt sina basbehov tillfredsställda men vi kunde konstatera att det förelåg stora materiella behov och vi förstod snabbt att det var en kamp för Amelia att mätta alla munnar med näringsriktig mat, ha råd med värme och vatten samt skoluniformer och samtidigt uppfostra närmare hundra barn.

Så här tio år senare kan vi konstatera att oerhört mycket har hänt. Det är i stort sett endast väggarna som finns kvar av det Sakhumzi vi besökte. Då var det en sliten miljö barnen växte upp i, nu är det fräschare och den materiella standarden går inte att jämföra. Vidare finns nu Ekukhanyeni på den tomt Amelia visade oss. Oerhört mycket har således hänt och det har varit en ära och en förmån att få vara med och stötta respektive följa utvecklingen som Amelia arbetat hårt och målmedvetet för.

Att Amelia nu inte längre finns med oss är svårt att förstå. Chocken har dock lagt sig och ur sorgen vi känner växer det nu fram varma minnen av vad Amelia har betytt för alla barnen som vuxit upp på Sakhumzi. Det är enastående vad Amelia åstadkommit under de cirka 40 år som Sakhumzi funnits.

Den relation mellan oss och Amelia som började frodas i ett garage i Mfuleni har under åren fyllts med vänskap och respekt. Våra återkommande besök på Sakhumzi har berikat våra liv och vi har lärt känna oss själva när vi har kunnat spegla oss i Amelia och hennes tankar om det goda livet. Det är med fast övertygelse vi kommer fortsätta att göra allt vi kan för att bevara Amelias ljusa minne och förvalta det arv hon efterlämnar. Arvet består definitivt inte av något som ligger materialism nära, nej det arv vi har att förvalta är ett arv av kärlek och en tanke om att göra saker för andra utan att få något annat än en tillfredsställelse av att man gjort skillnad för en annan människa tillbaka. Låt oss därför, alla Ameliavänner, fortsätta kämpa tillsammans för att barnen på Sakhumzi även i fortsättningen ska få växa upp under goda

och kärleksfulla förhållanden med möjligheter att få vara barn. Barn som är trygga, barn som sover gott på nätterna och åtnjuter rätten till för- och grundskola. Barn som får vara den de är och som får möjligheten att bli den de vill.

Med de varmaste hälsningar från styrelsen/Barbro